

For det tredje er problemet med det stigende antal små boliger et udtryk for et mere generelt problem end det problem, som Enhedslisten påpeger med sammenlægning ved byfornyelse. Det generelle pres på boligmarkedet har betydet, at mange, som egentlig gerne ville flytte i en større lejlighed, bliver i den mindre bolig. Problemet med den manglende rotation har regeringen med Venstres stemmer igangsat en løsning på med lovinitiativer som følge af boligpakken. Det betyder, at boligmassen tilføres ca. 20.000 boliger hvert af de næste 5 år, og konsekvensen bliver mindre pres på boligmarkedet og heraf også mindre rift om de små boliger.

For det fjerde har vi kommunalt selvstyre i Danmark. Det betyder, at kommunerne som det yderste bæredygtige led har ansvaret for og kompetencen til at beslutte, hvordan der skal bygges og byfornyes. Det er kommunerne selv, der er nærmest til at mærke behovet og prioritere, det er kommunerne, som mærker det på deres egen krop i hverdagen. Derfor kan Folketinget selvfølgelig lovgive om det i detaljer, men Venstre finder, at kommunerne er de bedst egnede til det.

Sammenfattende må Venstre konkludere, at forslaget til lovændring vil skabe risiko for ubrugelige lejligheder, såfremt byfornyelsen med indretning af toilet og bad bliver gennemført inden for samme lejlighedsstørrelse. Der vil blive skabt risiko for uhensigtsmæssig prioritering, hvor de mindste lejligheder bliver sat bagest i byfornyelsen på grund af omkostninger til erstatningsboliger. Problemet med manglende små lejligheder bliver i forvejen løst ved hjælp af boligpakken i løbet af de næste år, og endelig er kommunerne de nærmeste til at mærke behovet, hvor det er, og derfor skal Folketinget overlade beslutningerne til det yderste bæredygtige led.

Med de her fremførte argumenter skal Venstre afvise forslaget.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Så skal vi til det igen. Enhedslisten siger, at de er glade for byfornyelse, og Enhedslisten siger, at de ønsker flere penge til byfornyelse. Så langt så godt. Men det er Socialdemokraternes opfattelse, at dette her forslag vil fastlåse boligstrukturen i de kommuner, hvor der netop er behov for ændringer. Det er netop i de store byer, der er et enormt behov for familieboliger, og derfor er det ejendommeligt, at Enhedslisten vælger at komme med sådan et forslag.

I en tid, hvor det fyger i luften med det ene ideologiske korstog efter det andet mod den almene boligsektor i det her land, hvor der er et skrigende behov for, at der bliver bygget flere boliger, undrer vi os hos Socialdemokraterne over et forslag af denne karakter.

Den tidligere SR-regering fremsatte en række forslag på byggeområdet, som kunne få gang i byggeriet og få gang i mere byfornyelse. Nogle af disse forslag tog VK-regeringen fornuftigvis handsken op efter og genfremsatte, men på byfornylsesområdet er der desværre kun sket nedskæringer og forringelser under VK-regeringen. Det burde Enhedslisten sådan set koncentrere sig om. Der er ikke behov for mindre byfornyelse i det her land, men der er stadig behov for en stor indsats rundt omkring i landets kommuner.

I bemærkningerne til forslaget gøres Københavns Kommune, som ministeren også var inde på, til den helt store skurk, hvilket efter min opfattelse er helt urimeligt, idet København har løftet en kæmpe opgave. København har lidt over 136.000 boliger på et eller to værelser, hvilket er halvdelen af alle boliger i byen. Halvdelen af alle boliger i København er på to værelser eller mindre, og det er en boligstruktur, som selvfølgelig ikke er passende i forhold til behovet.

I resten af hovedstadsregionen er vi nede på, at det kun er en fjerdedel af boligerne, som udgøres af lejligheder på to værelser eller mindre.

Siden 1992 er antallet af små boliger i København faldet med 2.400, og det er primært på grund af byfornyelsen. Det er jeg med til at påtage mig et centnertungt ansvar for, det skal jeg skynde mig at sige, jeg sad i Københavns Borgerrepræsentation, jeg var formand for Københavns Byfornylsesselskab, og jeg er glad for den udvikling, som er sket. Fra 1992 til 2001 er der gennemsnitligt sammenlagt 725 boliger pr. år. Det har givet 360 familieboliger. Tallet 5.000 nævnes, jeg synes det er vanskeligt at nå det tal. Boliger nedlagt som følge af sammenlægninger udgør i Københavns Kommune 1 promille af den samlede boligmasse i København.

Kl. 12.55

Enhedslisten har ret i, at der nedlægges boliger ved sammenlægninger, det er jo vanskeligt at komme uden om. I København er boligstrukturen af en sådan karakter, at det er behovet; der er alt for mange små og utidssvarende boliger i København. De planer, Københavns Kommune har lagt, er tilsyneladende at tilvejebringe flere større boliger til de mange børnefamilier, der